

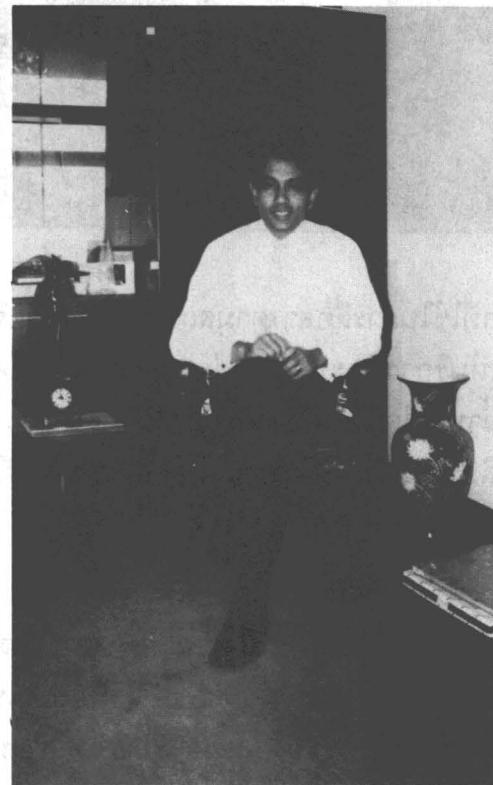
บทสัมภาษณ์

ดร. อภิวัฒน์ วัฒนางกูร :
ผู้อำนวยการฝ่ายกิจการต่างประเทศ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

สุ่นคอมดาดย์ วาเสียงสุข

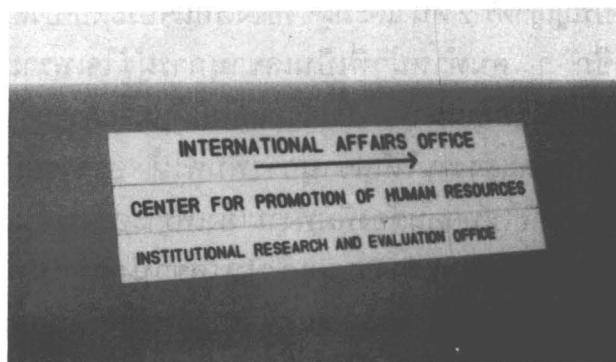
บ่ายวันหนึ่งผู้เขียนได้มีโอกาสสัมภาษณ์ อาจารย์ท่านหนึ่งในฐานะที่เป็นผู้ใช้ชีวิตอย่างมีสีสัน และมีประสบการณ์หลากหลายในการใช้ภาษา อังกฤษทั้งในวงการศึกษาและวงการบันเทิง อาจารย์ หนุ่มผู้ยืนติดслะเวลาคุยกับเราคือ ดร.อภิวัฒน์ วัฒนางกูร เนื้อหาที่เรากุยกับอาจารย์แบ่งเป็นส่วน ที่เกี่ยวกับงานในหน้าที่และงานส่วนตัว

ในส่วนที่เกี่ยวกับหน้าที่เรารายงาน อาจารย์ถึงความเป็นมาของตำแหน่งผู้อำนวยการ ฝ่ายต่างประเทศ อาจารย์บอกว่าตำแหน่งนี้เพิ่งตั้งมาได้ 3 ปี แต่เดิมงานฝ่ายต่างประเทศมีมาพร้อม กับมหาวิทยาลัยคือมีมา 29 ปีแล้ว ตั้งแต่สมัยที่ ยังเป็นโรงเรียนไทยเทคนิค จนเปลี่ยนมาเป็นวิทยาลัย กรุงเทพซึ่งเป็นสถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่งแรก ของประเทศไทย และภายเป็นมหาวิทยาลัยในที่สุด เพียงแต่ลักษณะของงานจะเป็นงานฝ่าย ความ สัมพันธ์กับต่างประเทศนั้น เริ่มมาจากที่ทางมหา- วิทยาลัย ได้รับความช่วยเหลือทางวิชาการจาก มหาวิทยาลัย Fairleigh Dickinson แห่งรัฐ New Jersey

และในภายหลังมีการประสานงานกับ Southern Illinois University และ Ohio University และอีก หลายแห่ง ที่กำลังเป็นลักษณะงานฝ่ายนั้นก็คือ เมื่อ

อธิการบดีเดินทางไปต่างประเทศก็จะแวงเยี่ยมมหาวิทยาลัยเหล่านี้ หรือถ้ามีนักเรียนทุนไปก็จะฝึกงานไป จะเป็นงานฝึกทดลอง เมื่อมีการเปลี่ยนอธิการบดี หรือมีการเปลี่ยนแปลงในมหาวิทยาลัยทางมหาวิทยาลัยก็จะส่งข่าวไปบอก จึงเกิดความไม่สม่ำเสมอ เพราะฉะนั้นในแต่ละองค์กรทำงานของฝ่ายฯ ส่วนหนึ่ง คือ ทำให้ความสัมพันธ์ที่มีมาแล้วนี้ แนบแน่นยิ่งขึ้นด้วยการติดต่อ กันอย่างสม่ำเสมอ เพราะฉะนั้นหน่วยงานนี้มีมาจากการร่วมกับมหาวิทยาลัย ดร.อภิวัฒน์ในฐานะที่เป็นผู้อำนวยการคนแรกเป็นผู้ดูแลเช่นว่า "กิจการต่างประเทศ" เพราะขอบข่ายของงานเป็นไปในทางกิจการธุรกิจต่างประเทศมากกว่าแค่ความสัมพันธ์กับต่างประเทศ หมายความว่า ถ้ามหาวิทยาลัยกรุงเทพจะมีธุรกิจในต่างประเทศจะต้องผ่านทางฝ่ายกิจการต่างประเทศ

หรือถ้าคนภายในอกหรือมหาวิทยาลัยในต่างประเทศอย่างมีธุรกิจกับมหาวิทยาลัยกรุงเทพ ก็ต้องผ่านฝ่ายนี้ทางฝ่ายจะกลับกรองก่อนในชั้นแรก หรือว่าทางบริษัทต่างประเทศซึ่งมีสาขาอยู่ในประเทศไทยอย่างให้บริษัทแม่มีสัมพันธ์กับทางมหาวิทยาลัยกรุงเทพก็ต้องติดต่อ กันฝ่ายกิจการต่างประเทศก่อนขอบข่ายของงานยังรวมไปถึงการคุ้มครองด้านอื่น ๆ จนอาจารย์อย่างจะเรียกว่า Miscellaneous Affairs เพาะคุ้มครองด้านจริง ๆ เช่น การคุ้มครองเรียนทุนที่มหาวิทยาลัยคัดเลือกแล้วซึ่งมีปีละ 10 คน ระดับปริญญา โท และเอก ทางฝ่ายจะช่วยเตรียมความพร้อมให้นักเรียนทุนเหล่านี้ก่อนไปประสานงานในการหาที่เรียนให้ในต่างประเทศ

ออกใบรับรองให้ จัดวิชาเตรียมความพร้อมโดยสอนทุกอย่างดังแต่ภาษา วัฒนธรรม ความเป็นอยู่ ให้กับอาจารย์ที่ได้ทุน ส่วนนักศึกษาที่เรียน English Program ซึ่งปัจจุบันเปลี่ยนเป็น International Program ก็เป็นความรับผิดชอบอีกงานหนึ่งที่ต้องดูแลให้เขามีความสามารถที่จะยืนอยู่ด้วยตัวเองน้ำของมหาวิทยาลัยอื่น อาจารย์ซึ่งว่าข้อดีของความที่เป็นหน่วยงานใหม่คือ ไม่ต้องเดินตามรอยใครเพียงตั้งปั้นญัต្តขึ้นมาง่าย ๆ ว่าให้นักศึกษาได้ไปยังอยู่ด้วยตัวเองน้ำของมหาวิทยาลัยอื่นเท่านั้น โดยไม่ต้องคำนึงถึงว่าจะทำได้หรือไม่ นอกเหนือจากการคุ้มครองให้คำปรึกษานักศึกษาที่อยู่ใน International Program ซึ่งเป็นผู้ที่เลือกเรียนใน 4 คณะที่มีการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษหมด ได้แก่ คณะบัญชี บริหารธุรกิจ นิเทศศาสตร์ และมนุษยศาสตร์แล้วยังมีนักศึกษาจากต่างประเทศที่มาเข้า International Program อีกที่ต้องดูแล โดยให้คำแนะนำแก่เขาว่าควรหรือไม่ควรเลือกเรียนวิชาใด รวมทั้งนักศึกษาประเภทที่มาเรียนชั่วคราว เพียง 1 ภาคการศึกษาแล้วขอ้อนหน่วยกิตกลับไปยังมหาวิทยาลัยที่ตนเรียนอยู่ นักศึกษาประเภทนี้จะได้รับที่อยู่ของมหาวิทยาลัยกรุงเทพ จากสมุดรายชื่อมหาวิทยาลัยต่าง ๆ จากมหาวิทยาลัยที่เขาเรียนอยู่ ถ้าเขานิ่งเงียบจะสมัครมา ทางฝ่ายกิจการต่างประเทศเป็นผู้ให้คำแนะนำเรื่องการต่อ วิชาของนักศึกษาต่างชาติ แต่สำหรับอาจารย์ชาวต่างชาติทางฝ่ายฯ ดูแลเรื่องการต่อวีซ่าและต่อใบอนุญาตให้ทำงาน โดยอาจารย์เหล่านั้นไม่จำเป็นต้องไปกองตรวจคนเข้าเมืองด้วยตนเอง ดร.อภิวัฒน์ กล่าวเพิ่มเติมว่า ยังมีงานอีกอย่างหนึ่งที่ทางฝ่ายรับผิดชอบอยู่คืองานจิปาฐะ เช่น โครงการจดหมาย หรืองานอะไรก็ตามที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษ เรียกได้ว่า ถ้าผู้ที่โทรศัพท์มาติดต่อมหาวิทยาลัยพูดภาษาอังกฤษ พนักงานรับโทรศัพท์จะโอนสายมาให้ทางฝ่ายฯ ทันที แสดงให้เห็นภาพโดยรวมว่า แม้แต่คนในมหาวิทยาลัยเองก็ยังคิดว่าทางฝ่ายจะรับผิดชอบกับทุก

เรื่องที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษ ทั้ง ๆ ที่เมื่อสมัยที่ยังไม่มีฝ่ายกิจการต่างประเทศ ทุกฝ่ายก็ต้องได้ตอบจดหมายกับต่างประเทศเองได้ แต่เมื่อมีหน่วยงานนี้เกิดขึ้นงานได้ตอบจดหมายสำหรับทุกแผนกจึงถูกโอนมาด้วย และทุกหน่วยงานก็จะมุ่งมาที่ฝ่ายกิจการต่างประเทศให้ปรับปรุงแบบฟอร์มใบสมัครเป็นภาษาอังกฤษ หรือแม้แต่งานห้องสมุดถ้าอยากรับปรับปรุงบัตรใหม่ก็จะให้ทางฝ่ายฯ ทำให้งานของฝ่ายฯ จึงเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ อาจารย์จึงหาทางออกเพื่อไม่ให้งานทับกันและประยัดแรงงานโดยการทำครั้งเดียว เช่น ออกแบบแบบฟอร์มเป็นภาษาอังกฤษไว้ในโปรแกรมคอมพิวเตอร์ เวลาจะใช้แต่ละครั้งแต่ละหน่วยงานเพียงแต่เข้าเครื่องแล้วพิมพ์เดิมข้อความเข้าไปแล้วก็กดออกมาแบบสด ๆ เลยนอกจากนี้ยังมีงานจิปาถะอื่น ๆ เช่น ตอบจดหมายและร่วงสูญทรัพย์ในผู้บริหารทุกคนของมหาวิทยาลัยงานจัดนิทรรศการเกี่ยวกับนานาชาติ เช่น จัดงานนิทรรศการวันสันติภาพ เป็นต้น

ธุรกิจอีกอย่างหนึ่งของฝ่ายกิจการต่างประเทศคือจัดการท่องเที่ยวเพื่อการศึกษาในช่วงปีภาคและ การพานักศึกษาไปเรียนวิชาต่าง ๆ ในต่างประเทศ แล้วโอนหน่วยกิตกลับมา การไปเรียนแบบนี้จะไปในช่วงปีเดือนของเมืองเราเช่นกันด้วยเหตุที่มหาวิทยาลัยกรุงเทพมีหลักสูตรที่กำหนดให้นักศึกษาเรียนล่วงหน้าไม่ได้ เช่น สมมุติว่าถ้านักศึกษาคนหนึ่งอยากรู้ได้เกียรตินิยมเข้าจะลงวิชาเรียนในภาคฤดูร้อนไม่ได้เลย วิธีเลี่ยงก็คือไป

เรียนภาคฤดูร้อนที่ประเทศอื่น โดยเลือกวิชาที่ต้องลงทะเบียนในชั้นปีที่ 4 เอกماลลงเรียนในภาคฤดูร้อนของชั้นปีที่ 3 แทน เมื่อกลับมาเมืองไทยก็ขอโอนหน่วยกิตได้ พอดีเวลาเรียนชั้นปีที่ 4 ก็จะได้มีต้องเรียนหนักมากนักและยังได้ประสบการณ์เพิ่มด้วยวิชาภาคฤดูร้อนที่เปิดสอนในมหาวิทยาลัยกรุงเทพ ซึ่งมีไว้ให้นักศึกษาที่ต้องเก็บตกวิชาต่าง ๆ เท่านั้น

เมื่อทราบเกี่ยวกับขอบข่ายของงานที่ทางฝ่ายกิจการต่างประเทศรับผิดชอบอยู่แล้วผู้เขียนคิดว่าหน่วยงานคงใหญ่และมีเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานมากมาย แต่อาจารย์ ดร. อภิวัฒน์ บอกรว่าอาจารย์มีผู้ช่วยในงานหลักอยู่เพียง 5 คน เป็นอาจารย์ที่จบระดับปริญญาโท 2 คน เป็นคนไทย 1 คน เป็นชาวต่างประเทศ 1 คน ซึ่งทำงานอยู่กับมหาวิทยาลัยมานานมากแล้ว เป็นอาจารย์ระดับปริญญาตรี 2 คน และมีผู้ช่วยซึ่งเรียนจบระดับปวส. อีก 1 คน ทำหน้าที่เป็นเลขานุการผู้รู้ใจ เพราะทำงานร่วมกันมา 7 ปีแล้ว แต่ไม่ได้หมายความว่าทุกคนจะส่งงานให้เลขานุการพิมพ์ให้ อาจารย์มีนโยบายให้ทุกคนต้องพิมพ์งานเอง เพราะอาจารย์ไม่เชื่อถือในการร่วงงานแล้วให้เลขานุการพิมพ์ อาจารย์ตรวจแก้แล้วส่งกลับให้เลขานุการพิมพ์ใหม่ แต่อาจารย์จะให้ทุกคนต้องทำในโปรแกรมคอมพิวเตอร์เอง เมื่อได้แก้ไขแล้วจึงให้เลขานุการแก้ไขใหม่แล้วออกเครื่องเลียงงานจะได้ไม่ซ้ำซ้อน แม้แต่ตัว ดร. อภิวัฒน์ เองก็จะพิมพ์งานเอง เช่นกัน ดร. อภิวัฒน์เป็นผู้แบ่งและมอบหมายงานให้ผู้ช่วยแต่ละคนรับผิดชอบ โดยมีเลขานุการเป็นผู้ช่วยในทุกเรื่อง ในบางช่วงทางฝ่ายฯ จะได้ผู้ช่วยชั่วคราวซึ่งเป็นนักเรียนทุนเลขานุการ แต่ผู้ได้ทุนเป็นผู้ที่ไม่มีพื้นความรู้ทางเลขานุการมาก่อน จึงเป็นโอกาสที่จะให้เขาได้มีประสบการณ์ตรงโดยเป็นเลขานุการหรือเป็นผู้ช่วยของดร. อภิวัฒน์เอง ดังนั้นเวลาอาจารย์จะไปติดต่อธุรกิจนอกสถานที่ก็จะชวนเข้าไปด้วย ในฐานะนักเรียนทุนเข้าจะต้องทำทั้งหน้าที่เลขานุการและนักเรียนทุนจริง ๆ ที่ต้องมีประสบการณ์อื่น ๆ

เห็น การมีโอกาสฝึกฝนภาษาอังกฤษ อาจารย์จึงชวนเข้าไปฟังอาจารย์บรรยายเป็นภาษาอังกฤษหรือฟังผู้อื่นบรรยายบ้าง

เมื่อเรียนถามอาจารย์ถึงทักษะที่อาจารย์ใช้มากที่สุดในขอบข่ายของงานที่ทำอยู่ อาจารย์กล่าวว่าความจริงต้องใช้ทุกทักษะอย่างแยกไม่ออก เพราะต้องทำพร้อมกันหมด เช่นการนัดหมาย การเจรจาต่อรอง ต้องใช้ภาษาพูด เศร็จแล้วต้องเขียน จดหมายติดต่อกันไปเพื่อยืนยันสิ่งที่พูดไปแล้วหรืออาจต้องมีการร่วงสัญญาถ้าจะมีธุรกิจต่อ กัน สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับการเขียน ส่วนใหญ่อาจารย์ใช้ทักษะการพูดมากกว่าเขียน แต่พวกรู้ซ้ายจะใช้ภาษาเขียนเป็นส่วนใหญ่ เพราะทำงานอยู่ในสถานที่ในขณะที่ ดร.อภิวัฒน์ ต้องออกติดต่อข้างนอก งานเขียนทั้งหลายที่ผู้ช่วยทำจะมีทั้งงานตอบโต้ด้วยกัน กับหน่วยงานอื่น และงานปรับปรุง bulletin และการทำ brochure ซึ่งเข้าต้องแปลเพื่อให้ ดร.อภิวัฒน์ ตรวจแล้วให้ผู้ช่วยคนอื่นช่วยตรวจสอบด้วยจะได้มีผลลัพธ์ การเขียนร่วงสัญญาทางฝ่ายฯ ก็ต้องเขียนเอง ต้องศึกษาคำศัพท์ในเชิงกฎหมายของทั้งหมด อาจารย์เล่าเสริมว่า แม้แต่การเขียนบันทึกตักเตือนหรือทำจดหมายไอล้ออกอาจารย์ชาวต่างประเทศที่ไม่ปฏิบัติตนตามกฎระเบียบของมหาวิทยาลัย อาจารย์ก็ต้องทำเองถึงแม้จะทำให้อาจารย์ใจสั่นตอนไม่หลับทั้งคืนก็ตามแต่ มันเป็นหน้าที่ และเมื่อออกจดหมายไปแล้วอาจารย์ก็จะหันหลังให้สิ่งนั้นได้เลย เป็นอันจบเรื่องไป

เกี่ยวกับประสบการณ์งานสอนนั้น ถึงแม้ว่าอาจารย์จะเคยสอนภาษาอังกฤษมาแล้วทุกวิชาที่เปิดอยู่ในมหาวิทยาลัยกรุงเทพ สมัยเมื่อยังเป็นคณบดีคณะมนุษยศาสตร์ เพราะต้องดูแลในเรื่องหลักสูตร แต่ถ้าเลือกได้อาจารย์ชอบสอนวิชาของชั้นปีที่ 1 และ 4 เนื่องจากเป็นประสบการณ์ที่ต่างกันมาก ๆ ใน การสอนคนที่เพิ่งเข้ามาเรียนกับคนที่กำลังจะเรียนจบ วิชาที่สอนในชั้นปีที่ 4 จะเป็นภาษาอังกฤษ 2 วิชา

สุดท้ายก่อนจบและเป็นวิชาเลือกเสรี เด็กที่อยากจะเรียนต่อจะเลือกวิชานี้ วิชานี้อาจารย์จะเน้นให้เด็กได้มีโอกาสพูดมาก ๆ อ่านบ้าง เขียนบ้าง จึงสอนแบบมอบหมายงานให้ไปอ่านแล้วกลับมาถกเถียงกันในหัวข้อที่ให้ไป เรื่องที่ให้อ่านจึงค่อนข้างจะใกล้ตัววัยรุ่นเพื่อกระตุนให้เข้าอย่างอ่านและอย่างแสดงความคิดเห็นอาจารย์ พยายามเลือกเรื่องที่ งานเรียนอยู่ในประสบการณ์ของเขามาก บทความที่ให้นักศึกษาอ่านจึงเป็นบทความที่อาจารย์นำมาเองไม่ได้มาจากหนังสือที่มีวางขาย ส่วนวิชาภาษาอังกฤษสำหรับชั้นปีที่ 1-3 มีอาจารย์บางท่านให้ มหาวิทยาลัยเขียนตัวรวมโดยในสมัยนั้น ดร.อภิวัฒน์มอบให้อยู่ในวิชาถนนของหัวหน้าภาควิชาว่าจะเขียนเองในบางทักษะหรือใช้หนังสือที่มีวางขายในการสอนบางทักษะ การเลือกบทเรียนพอกอาจารย์จะเป็นผู้เลือกเองว่าเด็กควรได้อะไร โดยไม่ได้ออกแบบสอบถามความต้องการของผู้เรียน เพราะถึงถ้าหากตอบไม่ได้ว่าตัวเองต้องการอะไร ส่วนใหญ่นักศึกษาจะมาเรียนในลักษณะมา "รับ" อย่างเดียวมากกว่า

เกี่ยวกับคุณภาพของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยกรุงเทพนั้น ดร.อภิวัฒน์ ยังไม่ค่อยพอใจนักในด้านภาษาอังกฤษ ความพอใจของอาจารย์จะวัดได้จากการที่เมื่อนักศึกษาจบออกไปแล้ว คนภายนอกยอมรับว่าดี แต่ส่วนใหญ่ทางมหาวิทยาลัยจะได้รับคำตอบจากคนภายนอกว่าภาษาไม่ดี หรืออย่างน้อยหลังจากเข้ามาเรียนชั้นปีที่ 1 แล้ว ความพัฒนาการ ส่วนวิชาของชั้นปีที่ 1 ที่อาจารย์เคยสอน ก็เป็นวิชาการพูดเข่นกัน จะเป็นการสอนในห้องปฏิบัติการทางภาษา วิชาการอ่านและไวยากรณ์ก็เคยสอน ปัจจุบันทางคณะมนุษยศาสตร์ไม่ได้สอนภาษาอังกฤษแบบแยกทักษะแล้ว แต่สอนแบบทักษะสัมพันธ์ (Integrated Skill) จุดมุ่งหมายในการสอนของดร.อภิวัฒน์ ก็คือ ต้องตั้งจุดมุ่งหมายไว้ก่อนว่าอย่างให้ผู้เรียนไปถึงระดับไหน เท่ากับเป็นการวางแผนมาตรฐานให้กับผู้เรียนว่าเขา

ควรจะนำไปใช้ดูด้นนี้ให้ได้ เพราะจะนั่นอาจารย์จะบอกกับ ผู้เรียนตั้งแต่ต้นเลยว่าเมื่อเรียนจบแล้วเขา จะได้อะไร และจะนำสิ่งนี้ไปใช้ประโยชน์อะไรได้ เพื่อที่เมื่อผู้เรียนมองเห็นประโยชน์จะได้อยากทำตาม นอกจากนี้อาจารย์ยังยึดหุ่นต่อบทเรียนโดยดูปฏิบัติ ภารกิจของผู้เรียนเป็นหลัก ถ้าผู้เรียนยังไม่เข้าใจแจ่ม แจ้งเก็บไว้กับบทเรียนบทหนึ่งอาจารย์จะต่อ เวลาออกไปอีก เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสพูดคุยกับเรื่อง เกี่ยวกับบทเรียนเพิ่มเติม หรือถ้าเห็นผู้เรียน “ขาด” ในเรื่องใดก็จะเสริมให้ในส่วนที่ขาด อาจารย์จะดู ความต้องการของผู้เรียนเป็นหลักนั้นเอง และ จากประสบการณ์การสอนที่มีมานาน ดร.อภิวัฒน์ คิดว่าปัญหาของเด็กไทยในการเรียนภาษาอังกฤษก็ คือลำพังถ้าคิด จำนวนข้อโน้มเรียนที่เด็กเรียนกับ เรากลับไม่มีทางจะทำให้เขาเป็นคนที่เก่งภาษาได้ถ้า เขายังไม่แสวงหาโอกาสให้ตัวเอง เช่นว่า ถ้ามีฝรั่งมา พูดคุยกับเรา ควรจะถือโอกาสสนับสนุนเรื่องคุณแทนที่จะ วิงหนีหรือยืนตะลึง เด็กไทยจะไม่ตระหนักว่าควรจะ แกลดล้อมตัวเองด้วยภาษา เพราะขนาดแกลดล้อมตัว เองด้วยภาษาอังกฤษแต่ยังอยู่ในประเทศไทยก็ แบบจะไม่พอยู่แล้ว แต่ถ้าคิดว่าไม่พยายามเสียเลย อีกปัญหานี้งำนรับนักศึกษา茫然หาวิทยาลัย กรุงเทพโดยเฉพาะก็คือ เขาเข้ามาเรียนโดยมีพื้น- ฐานที่อ่อนแต่คิดว่าเมื่อเข้ามาเรียนแล้วอาจารย์ ผู้สอนจะทำให้เขาเก่งได้ โดยตั้งใจรับอย่างเดียว ไม่ได้คิดเลยว่าเราจะมีอะไรอยู่แล้ว แล้วนำมา ใช้เพื่อรับความรู้ในวิชานั้น ๆ ไป

ดร.อภิวัฒน์ได้พยายามแก้ไขลักษณะนิสัย ของเด็กไทยตลอดมา และอาจารย์เล่าว่าในฐานะครู คนหนึ่ง เรามักจะมีมุ่นหนึ่นในหัวใจที่จะรู้สึกปลื้มอยู่ คนเดียวเมื่อมีเด็กกลับมาบอกว่า เป็นเพราะเขา เรียนกับเราถึงไปได้ด้วยตัวเองนี่ แต่เป็นความน่าเสีย ดายที่ทุกวันนี้อาจารย์ไม่มีเวลาให้กับการสอนนัก- ศึกษา ความคิดเช่นนี้คงน่ายุดหยัดกับไม่มีครุศาสตร์ต่อ อย่างไรก็ตามในสมัยที่ดร.อภิวัฒน์ยังเป็นคณบดี คณะมนุษย์ศาสตร์ อาจารย์ได้จัดประชุมอาจารย์ที่

สอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ช่วงที่นักศึกษาสอบเสร็จ เพื่อประเมินแบบเรียนว่ามีข้อเท็จจริงและข้อ บกพร่องอย่างไร จำเป็นจะต้องทำบทเรียนเพิ่มเติม เสริมส่วนไหน และมีส่วนใดพอจะตัดออกได้บ้าง และก่อนเปิดเทอม 2 สัปดาห์ อาจารย์จะเรียกประ- ชุมผู้สอนอีก เพื่อบرمอาจารย์ส่วนใหญ่ด้วยเรื่องที่ จะสอนใหม่ โดยเอาหัวข้อที่จะสอนใหม่มาลงสอน กัน ให้ปรึกษากันในกลุ่มเล็กว่าจะลองสอนวิธีไหน ก็งดดี ซึ่งตรงนี้เป็นช่วงที่อาจารย์จะวัดได้ว่า อาจารย์คนไหนเก่งเรื่องใด อาจารย์เล่าเสริมว่า อาจารย์เคยเสนอในกลุ่มอาจารย์ที่สอนภาษา อังกฤษด้วยกันว่า เมื่อจากอาจารย์ชำนาญในเรื่อง หนึ่ง อาจารย์ยินดีจะสอนเรื่องนี้ให้กับทุกกลุ่ม และ อาจารย์อื่นที่ชำนาญในเรื่องอื่นก็มาช่วยสอนใน กลุ่มของดร.อภิวัฒน์บ้าง ซึ่งวิธีนี้ให้ผลดีกับ ผู้เรียนตรงที่ได้เปลี่ยนครูบ้าง แต่จากการเรียน การสอนแบบทักษะสัมพันธ์ ในปัจจุบันคงใช้วิธีนี้ ได้ยาก

ในเรื่องของบทเรียนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน ที่เป็นแบบทักษะสัมพันธ์นั้น ดร.อภิวัฒน์ออกตัวว่า เนื่องจากงานทางฝ่ายยามีมาก ระยะหลังจึงไม่มี เวลาสอนหนังสือ แต่พยายามหางานที่ต้องใช้เวลา ศึกษาหรือเขียนที่มีว่างหายทั่วไป ไม่ค่อยได้มีการ ระดมความคิดแล้วเขียนบทเรียนออกมาก ซึ่ง โดยความคิดเห็นส่วนตัว อาจารย์อยากให้มีการ ระดมความคิด เพื่อจะให้อาจารย์เข้าใจว่าไม่มีตัวราเล่น ในนั้นดีที่สุดอยู่แล้วเดียว เราสามารถถึงเฉพาะ บางบทที่ดีหรือเหมาะสมกับเด็กของเรามาสอนแล้วใน ส่วนอื่นก็ระดมความคิดสร้างบทเรียนเองให้เหมาะสม กับผู้เรียน

ดร.อภิวัฒน์กล่าวว่าครูไทยได้ทดลองวิธี สอนต่าง ๆ มากมากมายแล้วแต่แนวโน้มในแต่ละ ช่วงสมัยว่าจะมีวิธีอะไรใหม่เข้ามา แต่จากประสบ การณ์อาจารย์คิดว่าการสอนแบบ Situational Approach คงจะเหมาะสมกับเด็กไทยมากที่สุด เพราะเมื่อสอน

เสริมแล้วมั่นคงติดอยู่ในสมองของเด็กบางคนบ้าง ถึงแม้ข้อด้อยคือผู้สอนไม่สามารถจะครอบคลุมได้ทุกสถานการณ์ตาม แต่มันยังมีอะไรบางอย่างที่ติดตัวไปกับเด็กว่าพอเจอเหตุการณ์แบบนี้จะนึกได้ว่าควรจะทำอย่างไร อีกประการหนึ่งเด็กไทยถูกสอนมาให้จัดระบบอะไรบางอย่างในตัวเอง หมายถึงว่ากับวิชาอื่น ๆ ก็ต้องจำเป็นระบบระเบียบเด็กไทยมักจะขาดหลักในการเรียนจึงทำให้คิดว่า วิธีนี้เหมาะสมที่สุด

ถึงแม้ทุกวันนี้อาจารย์ จะไม่ได้สอนนักศึกษาในมหาวิทยาลัยแล้ว แต่อาจารย์ยังคงนำหลักของ Situational Approach นี้ไปใช้ในการฝึกอบรมบุคคลภายนอกซึ่งเป็นงานส่วนตัวนอกเวลาทำงานของอาจารย์ งานนี้เป็นงานที่อาจารย์เล่าไว้สามารถทำอะไรตามใจตัวเองได้ เพราะจำนวนผู้เรียนมีแค่ 6-8 คน ทางบริษัทจะติดต่อมามาให้ไปสอนพนักงานเพื่อจะได้นำไปใช้ในโอกาสต่าง ๆ กัน อาจารย์เคยสอนพนักงานตั้งแต่ระดับผู้จัดการระดับหัวหน้า หรือแม้กระทั่งระดับพนักงานรับโทรศัพท์ให้กับบริษัทใหญ่ 2-3 บริษัท งานสอนแบบนี้ อาจารย์ค้นพบว่าจะได้ผลดีกว่าถ้าบาริชัฟและพนักงานผู้เรียนออกเงินค่าเล่าเรียนกันคนละครึ่ง เพราะทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจที่จะต้องเรียนให้ได้ เพราะเสียเงินไปแล้ว อาจารย์จะแจ้งความจำนำกับบริษัท เลยว่าขอสอนกลุ่มละ 6-8 คนเท่านั้น และก่อนสอนอาจารย์จะประชุมกับผู้เรียนเพื่อสอบถามว่าเขายังต้องการอะไรบ้างแล้วจึงมีการทดสอบความสามารถ (Pre-test) เพื่อจะได้ทราบว่าควรเริ่มสอนที่จุดไหน เอาผลทั้งหมดที่ได้มารวบเข้าด้วยกันแล้วสร้างหลักสูตร การสอนแบบฝึกอบรมนี้ แต่ละช่วงจะกินเวลาประมาณ 20 ชั่วโมง อาจารย์ใช้เวลาเตรียมตัวล่วงหน้า 1 เดือน มีข้อสังเกตอยู่อย่างหนึ่งที่สำหรับผู้เรียนคนไทยคือ ระหว่างที่สอนไปอาจารย์ต้องพยายามให้กำลังใจไปด้วย นอกจากให้กำลังใจแล้วยังต้องปะลوبใจให้ใจเย็น ๆ เพราะผู้เรียนมักคิดว่าหลังจากเรียน 20 ชั่วโมงไปแล้ว เขายังพูดได้โดยลืมคิดไปว่าพื้นฐานของตนเองอยู่ตรงไหน

และก็ไม่เคยคิดว่าตัวเองจะให้เวลา กับการเรียนแค่ไหน เพราะจากประสบการณ์การให้การบ้านไม่เคยได้ผลไม่เคยมีลูกศิษย์บริษัฟที่นิ่นทำการบ้านมาเลย อาจารย์เลยต้องบีบบังคับให้เรียนภายในชั่วโมงเวลาแค่ 20 ชั่วโมงจึงไม่พอ ส่วนใหญ่เมื่อเรียนจบ 20 ชั่วโมง ผู้เรียนจะร้องขอเรียนวิชาต่อเนื่องไปเรื่อย ๆ บางบริษัทเรียนมาแล้ว 80 ชั่วโมง และเรียนไปได้ใกล้ขนาดที่ผู้เรียนสามารถตกลงเดียงปัญหาเชิงธุรกิจกับอาจารย์ได้แล้ว

งานส่วนตัวอีกงานหนึ่งคือ งานแปลอาจารย์ทำงานแปลภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ เพื่อขึ้นเป็นตัวหนังสือบนจอให้ฟรังก์ในรายการโลกสายด้วยเรา ทางสถานีโทรทัศน์ช่อง 11 เดิมที่ก่อนที่จะมีสภารักษาความสงบแห่งชาติ รายการนี้ได้รับเงินสนับสนุนจาก USAID ซึ่งให้ความสนับสนุนเต็มที่ เขากล่าวทราบว่าเนื่องจากการมีอะไรบ้าง จึงอยากให้ขึ้นตัวหนังสือภาษาอังกฤษบนจอ อาจารย์จึงได้มีโอกาสเข้ามาทำงานนี้ เมื่อมีสภาร.ส.ช. USAID ก็งดให้ทุน ทางรายการจึงขออนุมัติอุดมการเรื่อง แต่อาจารย์ก็ยังทำรายการนี้เรื่อยมา เพราะผู้ชมหลายคนติดแล้ว รายการโลกสายด้วยเราเป็นรายการ Talk Show ซึ่งแบ่งออกเป็นช่วง ๆ คือช่วงแรกเป็นรายการสัมภาษณ์บุคคล แยกที่ได้รับเชิญจะเป็นผู้เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม เป็นต้นว่า ผู้ที่เกี่ยวข้องทางทะเล หรือป่าไม้ อีกช่วงหนึ่งของรายการเป็นช่วงของ "โลกบันทึก" ซึ่งยกย่องบุคคลที่ทุ่มเทชีวิตให้กับสิ่งแวดล้อม หลังจากนั้นเป็นช่วง "ย้อนวันโลกสาย" มีการสัมภาษณ์คนเก่า ๆ เพื่อวิเคราะห์ถึงอดีตในวันที่โลกยังสวยงามอยู่ช่วง "หน้าต่างโลกสาย" แนะนำสถานที่ท่องเที่ยว ถัดมาเป็นช่วง "ข่าวโลกสาย" เวทีโลกกว้าง เป็นช่วงที่เสนอคนดี หรือการคุ้มสันฯ เพื่อสิ่งแวดล้อม ปิดท้ายรายการด้วยข้อคิดเล็ก ๆ น้อย ๆ เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม งานนี้อาจารย์ใช้เวลาทำ 3 วัน ส่วนมากจะเป็นการแปลเอกสารและวิธีทัศน์ โดยทั่วไป ดร.อภิวัฒน์ ยีด "อารมณ์" ของรายการเป็นหลักใน

การแปลงงาน ถ้าแปลบทั้งภาษาญี่ปุ่นอาจารย์จะแปลเป็นภาษาพูดซึ่งไม่ต้องสละสละพยายามนัก แต่ถ้าเป็นช่วง "โลกบันทึก" ภาษาที่ใช้ในการแปลจะเป็นทางการมากขึ้น อาจารย์เลือกที่จะใช้วิธีความมากกว่าแปลตรงตัว ถึงแม้จะได้รับการสอนมาอีกแบบหนึ่ง เพราะความรู้สึกที่ได้ไม่เหมือนและไม่เท่ากัน บทภาษาไทยที่แปลบางทีอ่านเองยังไม่เข้าใจถ้าให้แปลตรงตัวคงไปกันใหญ่ อาจารย์จึงไม่ได้ยืดบทภาษาไทยเป็นหลักนัก แต่ยึด "อารมณ์" ของแต่ละช่วงของการเป็นหลัก และจึงใส่ภาษาอังกฤษลงไปพลงในใจก็นอกถึงคนดูที่จะต้องอ่านภาษาอังกฤษว่าเข้าจะได้อะไร มากกว่าจะคำนึงถึงแต่ความสอดคล้องกับบทภาษาไทยอย่างเดียว

งานพิเศษในยามว่างอีกงานหนึ่งที่อาจารย์กรุณาเล่าให้ฟัง คือ การอ่านข่าวภาคภาษาอังกฤษในเวลาเช้า อาจารย์เล่าว่า การคัดเลือกบุคคลให้อ่านข่าวนั้นแล้วแต่นโยบายของหัวหน้ากระทรวง เสียงว่าจะนิยมฝรั่งมากกว่าคนไทยหรือไม่ ก่อนอื่นก็ต้องทดลองอ่านให้เข้าฟังเป็นการทดสอบ สำหรับดร.อภิวัฒน์แล้ว เริ่มจากการเดินเข้าไปในสถานีโดยไม่รู้จักใครเลย แล้วบอกเขาว่า "ผมอยากอ่านข่าวครับ" เขาก็ให้ทดลองอ่านเพื่อทดสอบ ในที่สุดก็ได้อ่านสปีดทั้ง 1 วัน ซึ่งอาจารย์บอกว่า "พอใจแล้ว" สมัยก่อนที่จะมีสัมภาษณ์อ่านเปอร์เซีย อาจารย์จะตีนแต่เข้าเพื่อไปให้ถึงสถานีวิทยุตั้งแต่เวลา 05.30 น. เพื่อรับข่าวจากเครื่อง telefax มาตัดต่อและเรียงข่าวจากที่เด่นชัดที่สุดเรื่อยไปซึ่งอาจารย์รู้สึกสนุกกับการทำงานมาก พอดีซึ่งส่วนรวมมีการปรับปรุง

ขอบข่ายงานในสถานี อาจารย์จึงเหลือเพียงหน้าที่รอข่าวเพื่ออ่านอย่างเดียว จึงไปถึงสถานีสายหน่อยได้ ráwa ๆ 07.00 น. เวลาอ่านข่าวจะเว้นวรรคการอ่านเป็นช่วงๆ โดยยึดผู้ฟังเป็นหลักว่าถ้าพูดอย่างนี้เขาจะเข้าใจหรือไม่ในสมัยที่ยังตัดต่อข่าวเองได้ อาจารย์จะตัดแปลงภาษาของด้วย ในปัจจุบันถึงแม้ทางสถานีวิทยุจะมีคนตัดต่อข่าวให้อาจารย์ยังจำเป็นต้องตัดแปลงภาษาบ้างเล็กน้อย ถ้าคิดว่าจะทำให้ผู้ฟังเข้าใจดีขึ้นในการอ่านข่าว อาจารย์พยายามสร้างเอกลักษณ์ให้กับการอ่าน "ไม่ใช่ว่าเพื่ออ่าน ปูบผู้ฟังจำได้ว่านี้เป็น นายอภิวัฒน์ แต่เพื่อเป็นเอกลักษณ์ที่เป็นมาตรฐานที่ดี ดังนั้นเรื่องของการเน้นเสียงหนักเบาเป็นเรื่องที่อาจารย์ใส่ใจมากเรื่องนี้ อาจารย์จะขีดเส้นใต้ช่วงคำที่เป็นวิสัยต่อเนื่องกันก่อนที่จะเว้นวรรคเพื่อไม่ให้อ่านเพลินไป ผู้ฟังจะได้ทราบว่าคำใดกลุ่มของคำนั้นนึงตัว อาจารย์จะกล่าวคำทักษะ และคำอathsai ที่ต่างกันไปในแต่ละวัน เพื่อให้มีความหลากหลาย ผู้ฟังจะได้ไม่รู้สึกเบื่อ ถึงแม้ถูกเตือนอยู่บ่อยๆ ว่าสถานีนี้เป็นของราชการไม่สมควรทำอะไรแหกแนวคิดตาม และแน่นอนเนื่องจากการอ่านข่าวเป็นการอ่านสด ความผิดพลาดย่อมเกิดขึ้นได้ อาจารย์ไม่คิดว่าเป็นเรื่องเสียหาย ถ้าจะกล่าวคำขอโทษเมื่ออ่านผิด ดีกว่าปล่อยให้ผู้ฟังสับสน แต่ถ้าเป็นเรื่องเล็กน้อยก็จะปล่อยผ่าน ปัญหาในการทำงานเป็น ผู้อ่านข่าวก็คือเป็นคนที่ "เครื่องไม่ค่อยติด" ในยามเช้า คิดว่าถ้าได้อ่านข่าวในตอนเย็นคงจะอ่านได้ดีกว่า เนื่องจากพูดคล่องมาแล้วทั้งวัน ส่วนข้อดีที่ได้รับจากการชนิดนี้ก็คือ ได้แผลล้อมตัวเองกับภาษา และได้มีโอกาสสังคมลูกค้าและมีเพื่อนในวงการสื่อสารมวลชน แขนงหนึ่งซึ่งคิดว่า จะมีส่วนอื้อต่องานในหน้าที่ที่มหาวิทยาลัยกรุงเทพบ้างไม่มากก็น้อย อาจารย์มีข้อคิดฝากผู้ที่เป็นครู อาจารย์ที่สอนภาษาอังกฤษว่า เวลาสอนอย่าละเลยในสิ่งเล็กๆ น้อยๆ เช่น ปัญหาการออกเสียงของเด็ก เพราะสิ่งเหล่านี้มักจะติดตัวจนเคยชินและจะแก้ไขยากเมื่อโตขึ้น ถ้าครู

เห็นว่าเด็กทำได้ไม่ดี สมควรให้ทำบทเรียนซ่อน-เสริมก็ควรให้ทำ นอกจากนี้ครูผู้สอนควรระมัดระวัง และใกล้ชิดกับเด็ก ขณะเดียวกันต้องเป็นแบบอย่าง ที่ดีให้เด็กด้วย เพราะเด็กไม่มีใครที่จะยืดเป็นหลักได้ นอกจากครู ตัวครูเองก็ต้องเตรียมตัวมาอย่างดี ไม่พูดหวานจนเด็กจับจุดไม่ได้

งานพิเศษของอาจารย์ ดร.อภิวัฒน์ยังไม่หมดเพียงเท่านี้ อาจารย์ยังต้องปราศรัยต่อตามงาน พิธีต่าง ๆ เพื่อทำหน้าที่พิธีกรหั้งภาคภาษาไทยและภาษาอังกฤษให้กับงานนั้น ๆ ก่อนจะได้มาเป็นพิธีกร อาจารย์ต้องรวบรวมแฟ้มประวัติ (portfolio) ของตัวเองตลอดจนรวมวิดีโอศึกษาภูมิปัญญา ตัด-เก็บบทสัมภาษณ์ ของตนเองรวมทั้งประวัติการทำงานต่าง ๆ ไว้เสนอต่อผู้จัดว่าจ้าง ซึ่งหากคงพอจะเดาได้ว่าสิ่งที่รวมรวมคงเป็นที่พอยใจของผู้จัดว่าจ้าง เราจึงได้เห็นรูปของ ดร.อภิวัฒน์ ปราศรัย ตามหน้านั้นสือพิมพ์หรือนิตยสารต่าง ๆ เป็นประจำ อาจารย์ยังพยายามเพิ่มเติมว่า ถ้าหากต่างประเทศต้องการจ้างครูสักคนเป็นพิธีกรในงาน เขายังไม่สนใจกับผู้นั้นเป็นคนเด่นคนดังขนาดไหน แต่เขาจะดูที่ผลงานว่าคน ๆ นั้นจะทำได้จริงหรือเปล่า ซึ่งจำเป็นที่ อาจารย์จะต้องรวบรวมประวัติการทำงานให้เป็นเรื่องเป็นราว งานพิธีกรที่อาจารย์ทำนั้นไม่ใช่ทำให้งานสังคมทั่วไปเท่านั้น อาจารย์เคยเป็นแม่กระทั่งพิธีกรภาคภาษาอังกฤษให้กับวัดพระธรรมกายซึ่งเป็นงานการกุศล พอทำเสร็จอาจารย์ก็จะขอวีดีโอศึกษามาเก็บไว้ พังคูน่าจะเป็นเรื่องยากที่ต้องไปบรรยายภาคภาษาอังกฤษในศาสตร์ซึ่งเราไม่คุ้นเคย แต่ ดร.อภิวัฒน์ไม่เคยเห็นเป็นปัญหา เพราะอย่างในกรณีที่ทำให้กับทางวัดนั้น พระท่านอาจารย์มีบุคลากรคร่าว ๆ ในคำที่เราคร่าวรู้ ที่เหลือก็ต้องเรียนรู้ เอาเองแล้วเขียนเขียนใหม่ พระที่ติดต่อกันนี้เคยเป็นรุ่นพี่ที่คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมาก่อน การเตรียมตัวเป็นพิธีกรสำหรับแต่ละงานนั้น จะใช้ความรู้ที่มีอยู่เองไม่ได้บ祺ษากิจกรรม ถ้าเป็นงานแปลอีน ๆ ก็พยายามช่วยตัวเองเป็นหลัก เพราะ

งานแต่ละชนิดได้มาให้เวลาทำน้อยมาก แต่ถ้าไม่แน่ใจจริง ๆ จะบ祺ษากิจกรรมที่อยู่ใกล้ตัว เช่น ทางกฎหมาย จะบ祺ษากิจกรรมพ่อนหรือพี่ชายของภรรยา ส่วนผู้ช่วยของอาจารย์ที่ฝ่ายกิจกรรมต่างประเทศนั้นถ้าติดขัดจะโทรศัพท์ติดต่อแหล่งต้นตอ เช่น ถ้าต้องการรู้ศัพท์เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม จะติดต่อโดยตรงกับสำนักงานสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ และต้องมีสมุดบันทึกรายชื่อหน่วยงานราชการทั้งหมดที่มีในประเทศไทยที่เป็นภาษาอังกฤษ ต้องทำรายการคำเรียก ศัพท์ มีตู้เก็บหนังสืออ้างอิงทุกประเภทตลอดจนพจนานุกรมในทุกสาขาวิชา สิ่งเหล่านี้จะได้ใช้เป็นประจำ ส่วนหลักในการเป็นพิธีกรของอาจารย์ก็คือ ถ้าเลือกได้ พิธีกรควรจะเขียนบทของโดยอาจารย์ให้เห็นผลว่า เพื่อความคล่องปาก แต่ก็ขึ้นอยู่กับผู้กำกับรายการว่าจะยอมให้ทำหรือไม่ ก่อนวันงานผู้จ้างจะให้ข้อมูลเกี่ยวกับประวัติของบริษัทและของสินค้าทั้งหมด อาจารย์จะนำข้อมูลไปศึกษาก่อนแล้วเขียนบทเอง เพราะเห็นว่าพิธีกรเป็นหลักของการรายงานที่พิธีกรส่วนใหญ่จะคوابทไปแล้วพูดเลย จากประสบการณ์ การเป็นพิธีกรในห้องถ่ายทำเพื่อออกรายการทัศน์นั้นง่ายกว่างานนอกสถานที่ เพราะมีคนคุยช่วยมากมาย ถ้าทำได้ไม่ดีก็ถ่ายทำใหม่ได้ แต่ถ้าเป็นรายการนอกสถานที่ เช่น งานการกุศล หรืองานเปิดตัวสินค้า ซึ่งเป็นรายการสด จะต้องต่อสู้ด้วยความอดทนเพราะไม่มีใครคุยช่วย ต้องเตรียมบทของเรียงลำดับรายการเอง และในบางงานต้องกำกับรายการเองด้วย งานพิธีกรจึงเป็นงานที่ต้องเอาตัวรอด ผลพลอยได้จากการทำงานเช่นนี้ นอกจากจะได้ทำตัวเป็นประโยชน์กับสังคมในงานการกุศลแล้ว ยังได้รู้จักและเป็นที่รู้จักของบุคคลในวงการต่าง ๆ ทั้งในและนอกประเทศ ซึ่งจะยังผลให้เกิดกับงานในตำแหน่งผู้อำนวยการฝ่ายต่างประเทศได้

ดังนั้นอาจารย์จึงได้รับการสนับสนุนอย่างเต็มที่จากทางมหาวิทยาลัย รวมทั้งการเข้าเป็นสมาชิกสโมสรโรตารีพระโขนงเพื่อทำประโยชน์ให้สังคม สมาชิกของสโมสรนี้มาจากต่างสาขาอาชีพ

ความสนใจจึงไม่ได้อยู่ที่ธุรกิจ แต่ถ้าได้เข้าไปรู้จักกับท่านได้ เวลางานทางฝ่ายกิจการต่างประเทศมีบัญหา ถ้าข้อความช่วยเหลือท่านก็จะช่วยอย่างเต็มใจ การให้ความสนับสนุนของมหาวิทยาลัยเป็นไปโดยคำนึงถึง 'ภาพ' ว่าจะออกมายังไร ถ้าอะไรที่ดร.อภิวัฒน์จะทำแล้วคิดว่าอาจพลาดได้ ทางผู้บริหารของมหาวิทยาจะยับยั้งไว้อย่างสุภาพพร้อมกับบอกว่า ถ้านานนั้นจะช่วยในเรื่องรายได้ของดร.อภิวัฒน์ มหาวิทยาลัยก็จะไม่ว่าอะไร ในส่วนนี้ ดร.อภิวัฒน์คิดว่าเป็นความน่ารักเป็นอย่างยิ่งของผู้บริหาร

คำถament ท้ายที่เรียนตาม ดร.อภิวัฒน์ ก็คืออาจารย์ปฏิบัติตนอย่างไร จึงประสบความสำเร็จ และขึ้นมาในที่สุดนี้ได้ อาจารย์กรุณาเล่าให้ฟังว่าความรู้เรื่องภาษาเป็นส่วนช่วยที่สำคัญ และในเรื่องเกี่ยวกับภาษาหนึ่น อาจารย์คิดว่าอยู่ที่ฝรั่ง และเป็นความอยากส่วนตัวว่าอยากรู้ อยากรู้ต่อไปกับฝรั่งได้เวลาเรียนหนังสือก็เรียนอย่างดีมั่นคง ขอบคุณหนังสือครับ ขอบคุณวรรณคดี พอยไปเรียนต่ออย่างต่างประเทศ ได้อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ไม่มีคนไทย ช่วยให้ได้ใช้ภาษาอย่างเต็มที่ ระหว่างอยู่ที่นั่นได้สัญญาณตัวเองว่าจะนึกเป็นภาษาอังกฤษตลอดและพยายามหาโอกาสให้ตัวเองได้คุยกับลูกค้าอังกฤษให้มาก ตอนที่ไปเรียนที่ต่างประเทศใหม่ๆ อาจารย์เล่าว่ายังคงคำบรรยายของอาจารย์ผู้สอนไม่ทัน จึงหาทางแก้ปัญหาโดยเปิดโทรศัพท์ค้นแล้วจดโน้ตตามโทรศัพท์นั้น นอกจากนี้อาจารย์ยังมั่นฝึกปรือภาษาอังกฤษอยู่เสมอ ทุกมหายใจเข้าออกจะเป็นภาษาอังกฤษหมด หรือตามจำนวนของอาจารย์ที่ว่า 'กินอยู่ หลับ นอน' กับภาษาอังกฤษ ส่วนคุณสมบัติส่วนตัวที่อาจารย์คิดว่าทำให้เป็นที่ไว้วางใจของผู้บริหาร คือความบ้างงาน อาจารย์บอกว่าจะต้องผ่อนคลายทั้งศรีษะและถ้าให้ไปนอนอาบแดดริมทะเลทั้งวัน ถ้าให้อาจารย์ได้กระโดดลงเด่นกับการทำางานแล้วจึงรู้สึกสบาย วันหนึ่งนอนแค่ 4 ชั่วโมงก็พอแล้ว และเมื่อได้ทำงานอาจารย์จะทุ่มเทมาก

แต่ในขณะเดียวกันก็เป็นคนท้อแท้ จึงต้อง 'บ้างงาน' เข้าไว้ อาจารย์กล่าวทิ้งท้ายว่าอีกสิ่งหนึ่งที่ช่วยให้อาจารย์ประสบความสำเร็จ ก็คือ ความโชคดีที่มีภริยาที่เข้าใจในงานของสามีทำให้ไม่ต้องห่วงห้างหลังภริยาของอาจารย์พอใจที่จะอยู่กับบ้านอยู่กับลูก อาจเป็นเพราะมีบ้านอยู่ในบริเวณเดียวกับบิดามารดาตนนั่นเอง จึงไม่เหงา ทางครอบครัวของภริยาไม่ได้ว่าอะไรที่ไม่ค่อยมีเวลาให้ครอบครัว เพราะเข้าขอบคนทำงาน

สุ่มมาลัย วรเสียงสุข

ปัญญา ฟิกทองพรรพล

สุ่มมาลัย วรเสียงสุข ถอดเทปและเรียงเรียง

สัมภาษณ์

ตัวอย่างงานแปลของ ดร.อภิวัฒน์ วัฒนาภรณ์ ที่ทำให้กับรายการ “โลกสวยด้วยเรา”

CUE 6

Offscene : In our rich land there was a saying " in the water, there are fish; in the field, there is rice." At present the fate of the farmers is turning sour as they are facing production problems which affect the quality of life and the environment.

Farmers have been facing dryness. There is not sufficient water to grow anything. Besides they also lack knowledge to plough land. This results in deteriorating the richness of the soil. Farmers have to turn to costly chemical fertilizers which add up to high investment and the danger of having to deal with chemical leftovers.

These problems are chronic. Farmers have to fight to survive. The more they farm, the poorer they become. Worse, they have to rent the land that used to be theirs to farm. Some have gone bankrupt.

What are the ways that can help them?.

The new way of agriculture is being introduced and seems to gain much popularity. That is the natural agriculture. It's the hope for Thai farmers. Yet whether it will prove useful is the matter of time.

CUE 7

Attachai: In our talk session to night, we'd like to introduce three farmers who have discovered the way-out, Uncle Saniang Malinil from Bang Pla Ma, Supanburi.

Next is Village Head Reuk Chaiyawong from Klong Krajong, Sukhothai. And the last one is Village Head Wiboon Khemchareon from Huay Hin, Chacherngsao.